

DETSEMBER

Jaak Jõerüüt. "Armastuse laiad, kõrged hooned". lk 128	3
Lauri Sommer. "K. L. ja N."	4
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 225	5
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 218	7

MA PALUN!

kas see, mis on öö, see HALASTAB meile
ka siis, kui meie ei usu? jah, lilled on
närtsind, jah, küünal on tilgutanud VAHA
ja toolide jalad on valvel.

kas see, mis on AKEDE TAGA, kui on öö,
ei libise sisse, kui meie ei usu?

mu viimane unenägu, eelviimasest ööst,
nüüd meenub, me jooksisme kellegagi
kiirelt ja kergelt ja paljajalu mööda HELEDAT
SILEDAT LIIVA, see laius ja laius, kuid kõrb
see ei olnud. kas see, kes jooksis
mu kõrval, mees oli või naine,
ma seda ei tea, kuid kaunis
see unenägu siis oli, kui vaatasin teda.

üks inimene. on tulnud MU ELLU ja minule
tundub,
et temaga kunagi koos juba ma elanud olen.
aeg ligineb valguse kiirusel. vahetevahel
aeg lahkub mistahes kiirusega.

üks inimene. üks aeg. üks öö. ja unenägu.
jah, lilled on närtsind ja küünal on tilgutand vaha.

*

kes ootas puude taga
kas naisenäoga mina
ja kaua
kas läksin sinna unes
või tõeliselt
elasin endaga äärelinnas
ja koolilapsed
kasvasid akende all
kas oli külm
klaver härmas
talviste mõõnade ääres
või voodis soe
kas kurb oli
ja rääkisin endale endast
või lumehelves
köetud pliidi uksele
ütles midagi muud

GOETHELE MÕELDES JA SCHILLERILE KA

*“...Ringi joostakse maailma pääl,
aga maailmal, sel on ju kuri hää...”*

Keegi, kes oleks niimoodi võinud ÜTELDA
saabus mu silmade ette täna ÕHTUL.

Vana naine, maailma tarkus,
kerjuseks kehastunud. Andsin
talle raha.

Raha on suur kokkulepe väikeste
inimeste vahel. VIKERKAAR
on kokkulepe inimese ja Jumala vahel,
ja ühtaegu Jumala meeldetuletus, et
kokkulepe KEHTIB ikka veel.

Aga külm raha külmal õhtul
on lihast ja verest inimeste asi.

Raha võõrale naisele, raha
kerjuse vaesesse pihku,

“...aga maailmal, sel on ju valus hää!”

poetasin,
ja kinnitasin aeglase peanoogutusega,
vaadates talle silma,
et minagi elan sama ELU...

Aga tema, see jumalik kerjus, vaatas minu
SILMAPÕHJADEST LÄBI, ja ütles
just need kuumad sõnad,
mida mina ei unusta surseski.

TEMA,
kerjus maailma väljakutelt.
Nagu me kõik.

Anna andeks!

[...]

Ja ära saada meid kiusatuse sisse,
sest meie eksime kergelt,
meie, kahejalgsed, me katame kogu maa
nagu liikuvad sambad
ja vaatame üksteist väsinud pilkudega-
üksteisest väsinud.

Meie igapäevast und anna meile tänapäev!
Ja ära saada meid unetuse sisse, kuutõve kätte!
Aga siiski, meie peame ärkvel olema,
ärkvel ja kellelgi meeles...

Ära saada meid unustuse sisse!

Sina, kes sa ei unusta neid,
kes sinu unustavad.